

CHRISTO-

A Soproni Evangélikus
Egyházközség lapja

ingyenes kiadvány

XVI. évfolyam, 6. szám

PHOROS

2009. karácsony

Könyörgés a világért 2009 adventjén

Szeretett Urunk, Atya, Fiú, Szentlélek Isten!

Hálásak vagyunk a várakozás öröméért- köszönjük neked, hogy napjaink nem a semmibe hullnak, hanem céljuk van, hozzád vezetnek. Köszönjük, hogy a sűrű, beteges időkben is közel lépsz hozzánk, nem hagysz bennünket magunkra a kétségekkel, hűsége és kitartásra erősítesz bennünket az adventi várakozásban.

Áldd meg azokat, akiket szeretünk, és akiket olyan nehéz szeretni. Adj derűt gyermekeinknek, hogy ne féljenek az előtük álló élettől. Erősítsd a diákokat, hogy ráérezzenek a tudás, a szellemi és lelki növekedés jó ízére. Adj erőt a munkában állóknak, akik néha úgy érzik, túl sok az elvárás és túl kevés a biztatás. Állj azok mellé, akik emberileg, anyagilag rossz helyzetben vannak, akik úgy érzik, kicsúszik lábuk alól a talaj- ne engedd, hogy az anyagi nehézségek a lelküket öljék meg! Légy az öregekkel, a megfáradtakkal, akik néha úgy érzik, már hiábavaló az életük- mutasd meg nekik, hogy számadra ők öregségük terheivel együtt fontosak. És légy azokkal is, akik utolsó percekkel harcolnak, légy azokkal, akik szeretettjüket siratják. Életünk kezdetén, derekán és végén maradj velünk, Urunk!

Az egész teremtett világért is kérünk: áldd meg jó rendjét a természetben és az emberi közösségekben. Add, hogy béke legyen a szívekben és az emberek között. Különösen is gondolunk most a betegségek áldozataira és elszenvedőire:

add Urunk, hogy ez az új betegség ne hatalmasodjon el felettünk! Kérünk, adj mindenkinek bölcsességet, hogy saját maga és mások egészségére és életére vigyázzon tudjon.

Végül könyörgünk egyházadért: add, hogy tudjuk a cél és az eszköz közötti különbséget, hogy miközben egyházunk kereteinek megtartásáért harcolunk, el ne feledkezzünk a lényegről, Krisztusról, aki Hozzád köt bennünket. Adj erőt a szolgálatban állóknak, hogy meg ne fogyatkozzék a hitük és képesek legyenek evangéliumod hirdetésére. Add Szentlelked csodáját a gyülekezeteknek, hogy olyan lelki közösséggé tudjanak válni, amely megtartja tagjait, és megtartja hitben lelkészeit, szolgálattelvéit is. Biztass bennünket a reménységgel, hogy újra eljössz, és tejjé teszed bennünk az örömet. Ámen.

Három vers...

Nem véletlenül kerül ez a három vers egymás mellé. Egyrészt összeköti őket az, hogy a betlehemi Szent Család (Jézus, Mária és József) egy-egy alakja kerül bennük középpontba. Másrészt rokonítja őket a közös szemlélet: a fennkölt, ódai hangnem helyett a mindennapi emberi érzések megélése. A Szent család ezekben a versekben a mi emberi kapcsolatainknak meghitt letükrözése lesz. Fogadják őket szeretettel!

Hegedűs Attila

Bódás János
A KARÁCSONYI JÉZUSHOZ

Jézus, te is születél,
milyen fiú lehettél?
Verekedni szerettél?
Hát mosdani? . . . Vagy jobb voltál
minden földi gyereknél?
Hát zöld egrest ettél-e
egészséged vesztére?
Fáról sokszor estél-e?
Kék foltokkal rakva hányszor
értél haza estére?
Panasz is volt néha rád?
Ne szomorítson a vád:
ha elszakadt a ruhád,
vagy valamit összetörtél,
kiporolt-e jó anyád?
Ó, te égi, tiszta fény,
követni mernék én,
szakadékok peremén,
ha tudnám: te is így kezdted,
gyermekként, akárcsak én.

Reményik Sándor:
József, az ács, az Istennel beszél

Magasságos,
Te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én szegény vállamra tettél.
Apja volnék, - és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek... ha szemébe tekintek,
Benne ragyognak nap, hold, csillagok.
Anyja szemei s a Te szemeid,
Istenem, a Te szemeid azok.
Gyönyörűsége és szörnyű szemek,
Oly ismerősek, s oly idegenek...
Ez az ács-műhely... ezek a forgácsok...
Mit tehettem érte?... mit tehetek?
Én tanítottam fogni a szerszámot,
Mégis rá fogják majd a kalapácsot.
Úgy félek: mi lesz?
Most is ki tudja, merre kóborog,
Tekintetétől tüzet fog a műhely,
Tüzet a világ, s egyszer ellobog.
Ó, jó volt véle Egyiptomba futni
S azután is óvni a lépteit,
Fel a templomig, Jeruzsálemig,
Míg egyszer elmaradt...
Ó, jó volt, míg parányi rózsaujja
Borzolta szürkülő szakállamat,
Ezüst nyomot hagyott már akkor is,
Komoly nyomot parányi rózsaujja.
S most olyan más az útja...
Vezetném és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,
Magasságos,
De ki tudja a Te ösvényedet?
Te vagy az atyja, - én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatok,
S hallgat rólam az Evangélium.

Rónay György
Betlehem

Minden megíratott.
A próféták megmondtak mindent jóelőre.
De a te anyai szíved még mindig nem hagyott föl a reménnyel.
A te szíved még mindig várt valamit.
Egy rést az örök Rendelésen,
amelyen a szeretet kionsonhat.
József már fáradt volt, ledől volna egy kapuboltba,
de te csak mentél házról házra, kapuról kapura,
és zörgettél és könnyörögtél.
Nem magadért, hanem a Gyermekekért,
hogy ne fázzék, ne szúrja szalma gyöngye testét,
ahogy a próféták megírták.
Mert a te anyai szíved még mindig nem hagyott föl a reménnyel.
Hisz van-e telt pohár, melynek színén egy szírom el ne férne még?
Ház, hol egy terhes asszonynak ne jutna még hely?
Lobbant a lámpaláng, amint az érdes kéz kutatva fölemelte:
„Hé, ki dörömböl itt! Takarodjatok, koldusok! Nem csárda ez!”
A tárt kapun kidőlt a jó meleg s a zsíros sülték jószaga.
S egy kard villant: sokféle martalóc bitangol szertesztét ilyenkor,
s a bölcs polgár vigyáz a házra.
Betlehem bezárkózott, szíve kővé keményedett a félelemtől.
Mert azokban a napokban összeíratta a népét a Császár.
Elengedték a láncról a kutyákat, nagy szelindekek futkostak a hóban,
dühösen szimatoltak, szűköltek mint a lelkiismeret.
Józsefnek fáj a lába, botjára támaszkodva baktatott
az érthetetlen éjszakában.
Az istálló felé, amely fölött már ott égett a Csillag.
A küszöbön megállt, hátrahőkölt a vastag trágyabûztől,
s tanácstalanul visszanezett.
Te már tudtad, hogy nincs segítség. Az emberek bezárták szívüket,
a Szeretet hiába könnyörög, nem talál rajta rést.
Fájdalmak Emberét hozod világra nyomban, fájdalmak anyja vagy,
fájás nélkül szülő, amint a nyirkos szalmára lerogytál,
s öled végtelen távolából meghallottad a koldus Újszülött
didergő zokogását.

Egész különös látványban volt részem múlt héten. Péntek reggel ködbe burkolózva ébredt Budapest. Nekem is erős Garfield-hangulatom volt – muszáj dolgozni menni? Pont nekem? Pont ma? Nem magyarázom. Végül csak felültem a buszra. Aztán amint átmentünk a Duna fölött... Azt képzeljétek el, hogy a híd közepéről szinte semmit nem lehetett látni. A híd korlátja és a víz még látszott, a két part viszont már ködbe veszett, a távolabbi dolgok pláne... de ezen az egész masszán keresztül szembesütött a nap. Semmi, de semmi nem látszott, tejfehér lepel rejtett mindent, semmit nem lehetett látni, csak a Napot, ami áttündökölt a ködfalon. Ilyen lehet a jövő. Csak az látszik belőle, amit magad elé képzelsz – de a ködös jövő minden pillanatában, az összes „most”-ban ott fénylik Isten világossága.

Darvas Anikó

Karácsonyi történet

Így, advent táján nem csak várakozunk, emlékezünk is: a régi karácsonyokra. A szétfolyó időben nagyon messziről előtör bennem egy történet a gyermekkoromból.

Az 1939-es év már különösen kezdődött az életemben. Februárban a sárváritól a petőházi cukorgyárhoz helyezték át a családot Vas megyéből, Sárvárról a Sopron megyei Petőházára. Én ötödik évemben voltam, húgom két éves múlt. A rábaparti kisvárosból a petőházi faluvégre kerültem, a cukorgyár-bérelte, templom mögötti legutolsó házba. Azt követően már csak az Ikvapatak parti vizenyős rét, legelő, s egy gyalogút Petőháza és Fertőendréd között. A lakhelyváltáson kívül egyéb olyan, addig ismeretlen és rendkívüli élmények, hatások értek, amelyek kisgyermek koromtól máig elkísértek. Előfordult, hogy éjszaka-kon a fénycsóvák pásztázta égen repülőgép vontatta légballonra löve gyakorlatozott a szomszédos falu, Süttör laktanyájának légvédelmi tüzer alakulata.

Megrázó élményem volt októberben, amikor Fertőszentmiklós főutcáján a vasútállomásról sűrű sorokban idegen egyenruhájú, sajátos katona-sapkás, fáradt, megtört katonák menetét láttam. Apám kezét fogva kérdeztem: Kik ezek, foglyok, ellenség? - Lengyelek, a barátaink - mondta apám.

Aztán hófúvásokkal megjött az igazi tél. Ott a faluvégen a fertő-tó, a Hanság felől fúvó északi szél az eresz aljáig behordta hóval az apró ki házakat. Csak néha lehetett látni fázósan siető embert, s még a kutyák is valahol az istállóban, pajták mélyén gubbasztottak.

Karácsony körül volt, a napra pontosan már nem is emlékszem. Csikorgó havú, csillagos téli este. Apám a gyárban volt, minket, gyermekeket még nem fektettek le. A faluvégi magányos házban négyen voltunk: két kisgyerek, fiatal anyánk és egy fertőszentmiklói segítő leány.

Egyszerre riadtan arra lettünk figyelmesek, hogy megtelt emberekkel az udvar. A konyhaablakon keresztül látva megdöbbenően ijesztő volt. Faluvégi ház egyedül,

férfi, apánk nélkül, az udvar és a lépcsőfeljárát pedig tele emberekkel, idegen hangokkal. Féltünk, remegtünk. Már az előszobaajtó üveglakánál álltak.

Toporgás, majd egyszerre csak a mélyről előtört az egész udvart betöltő, fájdalmas dallam, érthetetlen szövegű ének - egy egész kórus énekelt! Remegve összefogódzva álltunk. A fertőszentmiklói leány váratlanul kinyitotta az ajtó üveglakát, kinézett az ott éneklő arcokba, és ezt mondta:

-Tudom, kik ezek, a lengyelek a bregenci táborból. A mi falunkban már egy hete a házaknál énekelnek.

Anyánk - mit tehetett volna - félelmében kinyitotta az ajtót. Előzönlötték az általam már az ősszel látoitt idegen katonaruhás emberek, lehettek harmincan, negyvenen.

Az ebédülőben állt a karácsonyfa. Körülvettek bennünket, látták, mennyire megijedtünk. Nézték a karácsonyfát és könnyeztek.

Egyszerre csönd lett. Behoztak egy hatalmas „Betlehemet” a Kisjézzussal és a Szent Családdal. Égtek a gyerták, égtek a szívek!

Húgomat anyám fogta, engem magához szorítva felemelt és simogatott egy szakállas katona. Megszólalt magyarul, csak ennyit: - Ne félj, Betlehem!

Aztán zengeni kezdett megint az idegen nyelvű, szláv, dallamos karácsonyi ének. Könnyezve énekeltek, messzi, hazai tájkon jártak már átszellemült arccal, elhagyott, elveszett otthonaikban a háborúban feldúlt Lengyelországban.

Azoknál a szeretteiknél, akikről nem tudtak talán semmit. Egy pillanatra otthon érezték magukat! Nekünk előttünk voltak még a „háborús karácsonyok”, a mi megrázó, fájdalmas karácsonyaink. Akkor ott az üldözött, meggyötrött, földönfutóvá tett katonának, az „embernek” a hangján szólalt meg Ő az Úr: „Ne féljtek, megszületett a Megváltó!”

Parancsszó, s ahogy jöttek, hirtelen csendben elmentek, már ott sem voltak, meg sem tudtuk őket kínálni. Összeölelkezve álltunk, szólni sem tudtunk. Vajon hová lettek, hazajutott-e valaki közülük valaki?

dr. Kiss Sándor

25 éve halt meg Karner Károly professzor

(Egy tanítóány szubjektív emlékei)

Professzoraim közül a soproni lelkeszi időm alatt a gyülekezet tagja volt Karner Károly is. Teológus koromban hallottam egy párszor a soproni szószéken, mivel a professzorok évente egy-egy alkalommal istentiszteletet is tartottak. Ezzel kifejezésre juthatott, hogy a teológiai tudomány nem öncélú, hanem a gyülekezetek szolgálatában áll, és a gyakorló hitélettől nem szakadhat el. Karner professzor a katedra mellett tudta igazán kifejezni mélyen szántó hittudományát és lekötni a teológiai hallgatókat, valamint exegéziseiben a könyvei alapján tudott sokat nyújtani az egyházunknak. A szószéken legtöbbször az írásmagyarázaton nem lépett túl, és rábízta a gyülekezete tagjaira, hogy mit alkalmaznak életükre, és mit visznek magukkal a mindennapokba.

A Teológián, a vizsgákon, hallgatóival szemben nem volt ilyen engedékeny. Mint a legtöbb professzor, ő is elvárta, hogy a kollokviumon az ő teológiai „nyelvén” számoljunk be. Úgy látszik, nem tudtam az ő stílusában és tudományosságával kifejezni azt, amit elvárt „kedves vizsgáló hallgatójától”. Mindenesetre csak annyit mondhatok el széljegyzetként, hogy míg indexemben az első kollokviumok többségében jelesek voltak, Karner profnál csak elégségest érhettem el.

Ezek után kérdezhetjük, hogyhogya mégis Sopronba vágyódtam lelkésznek, ahol egyedül ő élt még a professzorok közül? Meggyőződésem, hogy a soproni gyülekezetnek mellettem történt egyhangú választásában az ő szavazata is benne lehetett. De ha nem lett volna benne, akkor is Isten akarataként fogtam fel a gyülekezet egyhangú bizalmát. Volt professzorommal végig kialakult a testvéri-szolgatársi kapcsolat. Ő ott volt vasárnaponként a szószék alatt Ilus nénivel, szeretett hitvesével, és hallgatta, amint hasogatta a volt tanítvány az igét, az ő egykor előadott, vagy könyvekben megírt írásmagyarázatai alapján is. De megpróbáltam mindezt a Szentlélek erejével életközeli, hitet erősítően, személyhez szólóan hirdetni, miközben hétköznap látogattam a gyülekezet családjait, hogy megismerve életüket, gondjaikat, terveiket, vasárnap legyen mondanivalóm, ne az életük „kiprédikálására”, hanem az ige kódjának megtalálására a bűn és bűnbocsánat kegyelmi koordinátarendszerében.

Volt professzorom koporsója mellett is meg kellett állnom, hogy az „Ige testté lett” evangéliumát hirdessem a sírnál, amint ő azt János evangélium írásmagyarázatának címeként fogalmazta.

Szimon János

Szociális és Házi Betegápoló Alapítvány

Sopron Bünker köz 2.

Telephely: Templom u. 12. II/9. 9400

Adószám:18539549-1-08 E-mail: haziapolas@freemail.hu

Szociális és Házi Betegápoló Alapítványunk megköszöni mindazok Támogatását, akik személyi jövedelemadójuk 1 %-át felajánlották az alapítvány számára A tárgyévben adóból befolyt 89.458,-Ft-ot az alapítvány működésére fordítjuk. Továbbra is várjuk támogatásukat.

Az alapítvány kuratóriuma.

A megértő szeretet története

Rakovszky Zsuzsa novelláskötetének bemutatója Sopronban. Beszélget: Hegedűs Attila evangélikus lelkész és Rakovszky Zsuzsa író.

Különleges megtiszteltetés számomra, hogy én beszélgethetek Rakovszky Zsuzsával, hiszen először fordul elő velem, hogy előbb ismertem és kötődtem az emberhez, s csak aztán olvastam írásait, szerettem meg műveit – kezdte a beszélgetést Hegedűs Attila, majd feltette az első kérdést: Vajon miért ez lett a kötet címe azzal együtt, hogy ez a kötet első novellája is egyben?

Gondolom, lehetett benne egyrészt a Magvető Kiadó fogása is, hiszen „Ha a Hold a hetedik házban áll, és Jupiter Mars mellé kerül, akkor béke honol a bolygók közt, és a csillagok szíve felderül” – szól a Hair című musical betétdala. A dal a Vízöntő-kornak, a változás korának beköszöntét ünnepli, amikor az emberek lerázzák magukról a régi struktúrák nyűgét, és új megoldásokat keresnek. Talán ezoterikus címmel jobban el tudják adni, azonkívül nem tudom.

Kulcsnovellák ezek, kulcshelyzetek?

Nem hiszem, hogy azok lennének egyértelműen, hiszen az életben sok ilyen sorssal találkoztam, és az élet még ennél keményebb helyzeteket produkál. Például, gondolj csak a fordításaiból élő bölcsészre, akinek szép és értő irodalom fordítások helyett a Harlequin sorozat fordításaiból kell megélnie, s már olyannyira elege lesz abból, hogy mindenhol körülbelül a 80. oldalon jön a szerelmi nagyjelenet, hogy ezt inkább nem vállalja fel tovább. Ezeket a megismert történeteket, sorsokat én még csak finomítottam.

„Helga torkában dobogó szívvel várja, hogy megnyilatkozzék előtte az univerzumot átható Világsszellem. Az örvénylés mintha kezdene határozottabb formát ölteni, sötétség és fény cseppfolyós kavargásából valami szilárd és szögletes bontakozik ki. Helga megpróbálja fókuszálni a pillantását, már amennyire ez lehetséges csukott szemmel. A kép egy pillanatra megszilárdul, aztán újra elemeire bomlik és beléveszik az értelmetlen kavargásba. De azért volt annyi ideje, hogy megállapítsa: amit lát, leginkább egy hokedlire emlékeztet, egy közönséges konyhai hokedlire. Kétségbeesetten töp-

reng, mit is akarhatott üzenni neki a Világsszellem egy hokedlivel, de semmi nem jut eszébe.” - Mit akartál ezzel kifejezni?

Azt, hogy ez egy ironikus befejezés. Nem ez az egyetlen kísérlet arra, hogy belemelegüljünk életünk megváltásába. Ma tucatjával árusítják az olyan megoldásokat a szépségiparban, s az ezoterikában, amelyek azt hirdetik, hogy öt perc alatt szépek, frissek, kívánatosak leszünk, mintha csak egy svédasztalon kínálnák elő életünk megváltásának lehetőségét. S nem azt mutatják, hogy ezeket önmagunkban, saját problémáinkkal szembenézve tudnánk megtenni belső értékeink számbavételével. Ilyenkor csak a hokedli jut megújulásként. Amikor baj van, nem szoktunk töprengeni azon, hogy vajon miért történik ez velünk, pedig ezt kellene tenni. A kapaszkodókat szoktam számba venni, hogy mi lehet ma megoldás hosszú távon.

Az álom című novella érzékletesen mutatja be azt, hogy hol csúszik szét egy ember élete a férje bétéje és az édesapjának az elvárásai között...

Igen, mert ma nincs egy kristálytisza szabályrendszer, ami a régi polgári világban még megvolt, s az emberek nem tudják, hogy kívülről nem kapnak segítséget, csak magukban találhatják meg ezt. Régen integrált egységek voltak. Most van egy hivatás, egy család, és egy tágabb életben vett elvárási szint. Igen, az asszony élete

azért is roskad össze, mert a világ elviselhetetlenné, hordozhatatlanná válik.

Nincsenek novelláidban meghatározó férfialakok, – egy kivétellel – kívülről, csak a női szereplők szemüvegén keresztül jelennek meg.

Igen? Én nem érzem így. Szerintem nagyon szeretetre méltó férfifigurák szerepelnek bennük. Például A nő története, ahol a címadás is egyértelműen a nő emlékei házasságáról.

A „Kalkutta liegt am Ganges...” fejezet egyértelműen azt mutatja be, hogy ez a házasság nem fog működni...

Meghozunk pillanatnyi felindulásból olyan döntéseket, amik hosszú távra teszik az emberek életét pokollá. Holott csak várni kellene, érezni, hogy ez nem az igazi megoldás. Csak kapkodunk, és ezeket a kapkodásokat egyértelműen gyerekeink is lemásolják. Holott a saját torz szokásainkkal szakítva szembefordulhatunk környezetünkkel, kitörhetünk a megszokott életvitelből, de ha már gyerekeink vannak, akkor az ő konformitásuknak kellene meghatározónak lennie.

Az ismeretlen tényező című írás egy örökös teljesítékényszerben felnövő elméleti fizika szakos egyetemista megváltás- és megvilágosodás-története a mai Budapest lelketlenné sivárosodott világában... Mi az üzenete ennek?

Sok olyan szituációval találkoztam, hogy az addig mindennel rendben lévő egyetemista elkerülve otthonról megmakacsolja magát, és keres valami olyan megoldást, ami csak az övé. Buddhizmus, új vallás, megvilágosodás mesés spiritualizmus. Nem érti meg, hogy akarata ellenére nem lehet megmenteni egy családot. Nem lehet hős megmentő. Saját eddigi sekélyes világával szemben ez erőszakkal nem működik. Nem is kell kívülről megváltani senkit. Ez így nem működik.

A „Mája Fátylában” keresik a hármak a végső megvilágosodást. Egyikük belekeveredik egy szektába, bugyután énekel egy Halleluját, majd rájön, hogy az instant vallás nem megoldás. Bár a keresések igaziak. És ez így tényleg tragédia.

A történelmi egyházak megkövetelnek egyfajta életmódot, ellenben ezek mást kínálnak: csicsriborsósalátát, meditációt.

Kevésbé tudja átlátni a családot, a történelmet, a hagyományt. Valami olyant keres, ami mentálisan erőt ad.

A történelmi vallások nehezen visznek előre, de nehezebben is borul fel a hajójuk. És tud hajtani másokat is tovább, erőt adni hosszú távon. Soha nem ítélsz...

Nincsenek megkövesedett állásfoglalásaim. Én nem tudom helyettük eldönteni, mi a jó megoldás. Az ábrázolás a feladat, nem az ítékezés.

Én 1989-ben érettségiztem, de nem érzem az 50-es 60-as évek politikai hátterét...

Igen, jóval későbbi évjárat vagy, ezért nem is érezheted. A tanár kérdésére nem merik leírni azt őszintén dolgozatukban a gyerekek, hogy mik szeretnének lenni húsz év múlva. Nem meri leírni egyikük, hogy Ő csak családot akar, és azt sem, hogy Ő a dolgozó népet akarja szolgálni. És amikor azt mondja, hogy Ő húsz év múlva egy külföldi országban fog élni akkor kitör a botrány. Hiszen a tanár sem komolyan gondolja, hogy őszintén válaszoljanak, és a gyerekek sem tudják ezt hogyan kifejezni. Úgy csinálunk, mintha..., hiszen erről szóltak azok az évek.

Az élet végső szakaszának ábrázolása nagyon nagy élmény volt nekem, ahogyan megharcolják saját végső útjukat. Nem kisztillú, hanem kemény, értelmes, és saját sorsok elevenednek meg írásaidban. Karácsonyi ajándéknak való! Köszönjük! – zárta a beszélgetést Hegedűs Attila.

Rakovszky Zsuzsa gyönyörűen ír. A való életbe kapaszkodva írja magát az életet. Arra tanít, hogy mindent lehet úgy csinálni, hogy az ember az élet értékeit élvezze benne: kertművelést, családnevelést, hivatást, bármit, amivel az ember az élet értékeit élvezzi, megéli, átéli. Éles látásban, de szeretettel. Ez az, ami írásait áthatja. Életismerete, emberismerete, elfogadókészsége, egész lényé írásain keresztül erről szól: erről a megértő szeretetről szól addig, amíg még van hozzá szívünk, lelkünk, erőnk. S ez az, amire manapság az embereknek a legnagyobb szükségük van. (A könyv kapható a soproni Cédrus Art Klub boltjaiban és a Lira és Lant könyvesboltjában.)

Csiszár Ágnes

Távirati jelentés néhány megtartott programunkról (november-december)

November 12-én tartotta a Líceum I. félévi csendesnapját a kisebbségek témakörét körbejárva.

November 13-15 közötti hétvégén a gyülekezetünk magyar ifjúsági csoportja a budavári ifivel tartott közös csendeshétfévégét Budapesten.

November 14-én megtartották küldötteink részvételével az Egyházkerületi Közgyűlést Győrben. Fontos információ, hogy Vető István elkerülését követően püspök-helyettesé Bence András székesfehérvári lelkészt választotta meg a közgyűlés.

November 16-án a révfülöpi „Hoffnung und Brot” teológiai napokra és konferenciára utazó német és dél-afrikai előadó vendégeket fogadtuk.

November 17-én este a nagyteremben az egykori Jünglingsverein tartotta találkozóját Joób Olivér lelkész úr vezetésével.

November 19-én egykori hittestvéreink és jótevőink, a Káspár-nővérek emléktábla-avatójára került sor az egykori Deák-téri házuk előtt.

Örökélet vasárnapján a 10.00-i istentiszteletünk új liturgiás alkalom volt, délután pedig előbb német és magyar nyelvű istentiszteletet is tartottunk a temetőkápolnában, majd Családi délután volt a nagyteremben.

A városi civil szervezetekkel együtt november 27-28-án ádventi koszorúkat vittünk az egykori soproni vármegye városaiba: Ruzsra, Kismartonba, Nagymartonba, Felsőpulyára, Csepregre, Fertődre, Fertőszentmiklóstra és Kapuvárra.

November 28-án a Perkovátz Ház Daruka termében tartotta könyvbemutatóját Rakovszky Zsuzsa író, akivel Hegedüs Attila igazgató lelkész beszélgetett.

November 28-án Szekeres Adrien tartott ádventi koncertet a templomunkban.

Ádvent vasárnapjain a Barkácskör - Bastelkreis jótékonyági vásárt tartott a gyülekezet rászorulóinak megsegítésére.

Az ádventi hétfőkön pedig a magyar bibliaóra idejében és helyén (azaz 16.00-tól a Nyugdíjasotthonban) ádventi istentiszteletet tartottunk.

December 1-én, kedden presbiteri ülés volt a nagyteremben.

December 2-án a polgármester úr, az alpolgármester urak és az országgyűlési képviselő úr meghívta a történelmi egyházak képviselőit egy megbeszélésre, amelyen megtárgyaltuk a következő időszak együttműködési feltételeit.

December 3-án felelevenítettük a városi paptalálkozót. Nagytermünkben vendégül láttuk városunk lelkészeit, akik nagy számban elfogadták meghívásunkat.

December 4-én Róth Márton orgonaművész és a Brass Brothers fúvós-együttes tartott jótékonyági koncertet a templomunkban az óvodánk javára.

December 5-án házigazdái voltunk előbb az egyházmegyei presbiteri ülésnek, majd az egyházmegyei közgyűlésnek.

Aznap az Erdélyi Kör ünnepelte fennállásának 20 évfordulóját az Erdélyi Házban. Dr. Gimesi Szabolcs egyházmegyei felügyelő és Gabnai Sándor esperes megtisztelő emlékérmeket vehetett át a Kört támogató szolgálatukért.

Mikulás napján a német konfirmandusaink tartották bemutatkozó alkalmukat a német istentiszteleten.

Aznap este a Mikulás látogatta meg gyülekezetünk gyermekeit Hegedüs Attila lelkész meghívására.

Ádvent 2. vasárnapján Gabnai Sándor esperes gyújtotta meg a 2 gyertyát mind a Perkovátz Ház Baráti Köre rendezvényén, mind pedig a Bástyagödörben, a városi ádventi

rendezvénysorozat keretében.

December 8-án a Luther Szövetség ülésén vendégünk volt Dr. Csepregi András államtitkár, evangélikus lelkész – előadásának témája az állami egyházpolitika és egyházi politizálás kérdésköre volt.

Ugyanaznap Hegedűs Attila lelkészünk Kőszegen tartott előadást *Karácsony az irodalomban* címmel.

A decemberi egyházmegyei lelkészi munkaközösségi ülés nálunk, Sopronban volt úrvacsorás istentisztelettel, amit Mesterházy Balázs iskolalelkész tartott, valamint a karácsonyi igehirdetési előkészítővel.

December 9-én nálunk tartotta havi találkozóját az ökumenikus kezdeményezésű TeSo, a Testvérek Sopronért.

December 9-én templomunkban fellépett a Sonitus Scarbantiae női kórus.

December 11-én a Magyar Demokrata Fórum országos és helyi elnöksége kérte ki a történelmi egyházak képviselőinek véleményét egy megbeszélésen.

December 12-én családi nap volt az óvodánkban.

Ádvent 3. vasárnapján a 10.00-i istentiszteleten énekkarunk szolgált – örülünk annak, hogy ahívó szóra sokan csatlakoztak kórusunkhoz, így elmondható, hogy énekkarunk komoly megújuláson esett át.

December 13-án részt vettünk a zsidó hitközség által szervezett hanuka-esten a Mediterranóban.

December 16-án belépőjegyű gospel-koncert volt a templomunkban a már jól ismert Sopron Gospel és egy harlemi new york-i gospel-együttes szereplésével.

December 19-én tartotta a délelőtti órákban előbb a Líceum, majd a Handler középiskola karácsonyi ünnepélyét a templomban.

December 20-án került sor hagyományos templomi gyerekkarácsonyunkra hittanos gyerekeink szereplésével.

December 20-án négy tehetséges fiatal soproni művész tartott adventi jótékonyági énekkoncertet a templomunkban.

December 21-én óvodánknak volt a karácsonyi ünnepe a templomunkban, amit szeretetvendégség követett a nagyteremben.

December 22-én ökumenikus szolgálattal adtunk át a városi szociális otthonban lakóknak karácsonyi ajándékokat.

December 22-én tartottuk szokásos presbiteri úrvacsorás istentiszteletünket a nagyteremben.

Mindezek mellett részt vettünk többek között a teljesség igénye nélkül:

besztercei vendégeket fogadtunk,

beiskolázási megbeszélést tartottunk,

az AA ünnepi találkozásán,

a református gyülekezet jubileumi évfordulóján,

biztosítási megbeszélésen Győrben,

„Kálvin és Luther találkozása” című konferencián Budapesten, a MEÖT-székházban,

számos egyeztetésen bölcsőde-ügyben az Eötvössel, a pályázatírókkal és a VÁTI-val,

gyülekezeti terem szentelésén Sopronbámfalván,

jelen voltunk a gyülekezetünket érintő kérdésekben az önkormányzat bizottsági ülésein,

ökumenikus házszentelőn szolgáltunk

részt vettünk a városi Hűség napi ünnepségeken,

Az utóbbi kapcsán meg kell említenünk azt a fontos tényt, hogy idén a város díszpolgári címét Dr. Horváth Dénes gyógyszerész, egyházközségünk egykori felügyelője kapta, akinek ezúton is szeretettel gratulálunk ezért az őt valóban megillető kitüntetésért! De örömmel töltött el bennünket az is, hogy a Pro Urbe díjat pedig Dr. Vladár Gábor református lelképásztor, pápai teológiai rektor kapta. Őt is köszöntjük!

Összeállította: Gabnai Sándor lelkész, esperes

„...Ne félj tehát kicsiny csapat...”

Gyülekezeti munkatársképző tanfolyam volt Piliscsabán

Piliscsaba – Már a harmadik gyülekezetimunkatárs-képzés indult meg Piliscsabán. Az elmúlt hétvégén, november 13-15. között mintegy 36 fő vett részt ezen, a Béthel Missziós. Az első legendás turnusban 76-an, a másodikban 45-en végeztek. A képzés azoknak szól, akik gyülekezetükért, Isten ügyéért tenni akarnak, a Biblia és az evangélikus egyház tanításában mélyebb ismeretekkel kívánnak rendelkezni, valamint az egyházközségi munkában, a családlátogatásban és a diakóniai önkéntesség terén aktívan szerepet akarnak vállalni. A képzés lelki-szellemi atyja változatlanul dr. Szebik Imre nyugalmazott püspök. A szolgálatvégző előadók névsora: Kákay István, Ittész István, Szeverényi János, dr. Korányi András, Jánosa Attila, id. Pintér Károly, D. Szebik Imre.

Magyarországon a válság-diskurzus elfedi, hogy bajaink – demográfia, értékválság, társadalompolitikai kudarcok, stb. – túlnyomó részét nem a mostani válság idézte elő kívülről, hanem mi magunk: nem tudjuk, mi a közjó, mi a magyar érdek, és az EU-hoz, az IMF-hez szaladgálunk, hátha ők majd elmondják. A politikai elit nem tudja/nem akarja a nemzeti érdeket felismerni, aszerint cselekedni, inkább megvárja, amíg lediktálják neki. Az állam nem képes eredményesen kezelni a szociális problémákat: a segélyezés, az állami szociális intézmények, a szükségletekre nagyon lassan reagálnak.

A válság által okozott legnagyobb veszély nem csak a munka elvesztése vagy a jövedelmek csökkenése, hanem a családok befelé fordulása, lelki elszigetelődése, kiülleszkedése a helyi társadalmak kötőszövetéből. Ezt a folyamatot már az elején fontos megállítani: családlátogatással, családgondozással, újabb szolgálatok bevezetésével (például munkájukat veszítették csoportos

beszélgetése). Fontos, hogy a bajba kerülő családok érezzék, hogy a nagyobb családjukra, a gyülekezetre számíthatnak, mert csak a megértő, egymás terhet hordozó, egymással törődő közösség tudja magához vonzani és megtartani híveit, és befogadni az újonnan érkezőket is.

Ha az egyházi közösség úgy fogja fel a válság okozta gyötrelmeket, hogy az Isten által nyitott újabb lehetőség, hogy a válságról a váltságra irányíthatja a szenvedő ember figyelmét, akkor a gyülekezetek a távolabb élők számára is vonzóak lesznek. Ehhez nem elég csak vonzóknak kell lenni, hanem befogadónak és alázatosnak is. Ezért fontos, hogy az egyházak minden eszközzel segítsék gyülekezeteik munkáját: a gyülekezeti munkatárs-képzéssel is, hiszen ez legalább olyannyira fontos, mint a korszerű lelkészképzés. Amelyik egyház nem él hívei aktív szolgálatba állításával, az nem tud élő közösségként megmaradni a posztmodern világ ezernyi kísértése között.

Isten igéje mellett elcsendesedve előadások szóltak Bibliaismeretből, Ó- és Újszövetségből. Volt előadás szemléletes példákkal arról, hogy a Bibliát hogyan kezeljék, forgassák, a gyülekezet ismerveiről, különböző gyülekezeti típusokról, országos egyházunk életéről, az istentisztelet központi jelentőségéről és az ökumenéről. Sor került emellett az egyház történetének vázlatos áttekintésére is, valamint a Hit Gyülekezete és Jehova Tanúi szekták okozta veszélyekről is. Nagy hangsúlyt kapott az

is, hogy megtanuljuk, hogyan viselkedjünk bizonyos szituációkban, emberi kapcsolatokat kezelésében. Szimuláltunk olyan helyzetet, hogy ha a munkatárs elmegy egy családhoz, konfirmációra hívogatni, akkor hogyan viselkedjen, mit mondjon. Észre kell mindig venni, hogy abban segítsünk, ami az elsősorú problémát jelenti.

Szó volt arról is, hogy *marad-e idő ma a lélekápolásra, az Isten előtti csendre?* Mi a fontos? Milyen értékrendet alakítson ki a család a programbőség tarka kavalkádjában? A sokféle álinformáció hínárjában sokakat megtéveszt hitük kérdéseiben a mai médiumok véleményformáló manipulálása. A hívek kérdéseikre igaz válaszokat kell tudjunk adni. *A lelkész egyedül nem tud aktívan törődni folyamatosan több száz hívével. Optimális esetben az lenne kívánatos, ha minden tíz-tizenöt családhoz bekapogtathatna időnként egy-egy felkészült testvér, vagy akár máskor telefonon érdeklődne a rábízottak élete iránt.* Ezáltal átélhetnék az egyházi közösséghez tartozók, hogy senkit nem felejtett el a gyülekezet. A munkatárs így kísérné a családok életét, imádkozva értük, törődve velük és szükség esetén segítve őket mindennapi gondjaik megoldásában. Természetesen a gyülekezeti élet egyéb területein (adminisztráció, technikai eszközök kezelése, kirándulás- és táborszervezés stb.) is szükség van munkatársak közreműködésére.

Dr. Szebik Imre püspök úr kulcsembere volt most is az együttlétnék, az előadások magas színvonalúak voltak, az ellátásunkról gondoskodó Varga család pedig csak velünk törődött! *Igazi szellemi-lelki feltöltődés volt már az első alkalom is.* Nekünk csak ezt a továbbiakban is szerzett gazdagságot kell gyülekezeteinkbe visszatérve szétosztani, kamatoztatni. *A következő alkalomig pedig házi feladat gyanánt ki kell építeni a kapcsolati tőkét belső szolgálati hálózat szervezésével az iparostól a szellemi emberekig, a villanyszerelőtől az ügyvédig.* Ezáltal is a hívőknek adni és visszaadni kiaknázatlan erősségeink a mindennapok gondjainak

hordozásában. Mindenkinek szívből ajánlható, hogy egyháza lehetőségeihez képest részt vegyen ezeken a képzéseken!

d. Szebik Imre, a képzés egyik atyja

A feszes napi programok mellett fantasztikusan csodálatos élmény volt együtt lenni testvéri közösségben az ország minden területéről érkező - *Nyíregyházától Sopronig, Pécestől Miskolcig* - evangélikusokkal. Unitárius testvérünk jelenléte külön üde színfolt volt a képzés során. S hogy jól érezte magát Ő is, mi sem bizonyítja jobban, mint a velünk megosztott ősi magyar áldás. Mindez óriási inspiráló erőt és kreativitást adott a megfáradt lélekkel-szellemmel érkezőknek.

Hazafelé a közösen átélt élménnyel lelkünkben énekeltük miskolci és budapesti testvéreinkkel az autóban: *„Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van, Tenger takarja lábnyomát, Szelek szárnyán suhan, Mint titkos bányá mélyiben Formálja terveit, De biztos kézzel hozza föl, Mi most még rejtve itt. Ne félj tehát kicsiny csapat, Ha rád felleg borúl, Kegyelmet rejt s belőle majd Áldás esője hull....”*

Csiszár Ágnes

100 % gratis

„Gratis“ – mit diesem Wort will die Werbung immer wieder unsere Aufmerksamkeit wecken. „10 % gratis“, oder gar 15 %, 20 % gratis, so ist auf manchem Produkt zu lesen. „Gratis“ = „umsonst“, wir müssen für etwas nicht bezahlen, wir bekommen etwas geschenkt. „Gratis“ ist ein lateinisches Wort, abgeleitet von „gratia“, was auf dem Feld des Glaubens meistens mit „Gnade“ übersetzt wird. „Aus Gnade seid ihr selig geworden“, so heißt es in einem Wort aus dem Epheserbrief (Eph 2, 8). In der maßgeblichen lateinischen Bibelübersetzung steht hier für „Gnade“ das Wort „gratia“, von dem, wie gesagt, „gratis“ abgeleitet ist.

Im kirchlichen Bereich ist „Gnade“ ein öfter zu hörendes Wort, aber es dürfte vielen gar nicht so leicht fallen, zu sagen, was denn Gnade eigentlich ist, wie man dieses Wort erklären kann. Mir hilft dabei das Wort „gratis“ weiter, und so kann man sagen: Gnade bedeutet: mir wird etwas gratis gegeben, ich muss dafür nichts bezahlen, nichts tun, oder am besten ausgedrückt: Gnade bedeutet: mir wird etwas geschenkt. In dem oben genannten Wort aus dem Epheserbrief geht es um das Geschenk der Seligkeit. „Aus Gnade seid ihr selig geworden“. „Selig“ ist auch so ein Begriff, der in der Kirche, im christlichen Glauben öfter vorkommt, aber auch da weiß man bisweilen nicht so recht, was er eigentlich

bedeutet. Am besten gibt man ihn mit „gerettet“ wieder. „Selig sein“ bedeutet „gerettet sein“. In der berühmten Weihnachtsgeschichte aus dem Lukasevangelium heißt es als Botschaft des Engels, des Himmelsboten: „Fürchtet euch nicht! Siehe, ich verkündige euch große Freude, die allem Volk widerfahren wird; denn euch ist heute der Heiland geboren, welcher ist Christus, der Herr, in der Stadt Davids“ (Lk 2, 10f.). Auch das Wort „Heiland“ bedeutet „Retter“. In der griechischen Ursprache des Neuen Testaments gehören „Heiland“ und „selig machen“ zur selben Wortfamilie. Und so hat man „Heiland“ mit „Retter“, aber auch schon mit dem Wort „Seligmacher“ wiedergegeben. Jesus macht uns selig, er rettet uns. Genau müssen wir sagen: Gott, der Gott Israels, macht uns selig, rettet uns, und zwar gratis, indem er sich uns in Jesus schenkt, in Jesus in unsere Welt kommt.

Kein Mensch wird gläubig geboren, keine, keiner von uns ist als Christ auf die Welt gekommen. Aber irgendwann auf unserem Lebensweg hat es sich ereignet, dass wir von Gottes Liebes- und Rettungsgeschichte, von der die ganze Bibel erzählt, gehört oder gelesen haben; uns hat etwas daraus angesprochen, unser Herz angerührt, erfüllt und bewegt. Da hat uns Gott selig machenden, rettenden Glauben geschenkt. Er ist eine Gabe, ein Geschenk Gottes. „Aus Gnade seid ihr selig geworden durch Glauben, und das nicht aus euch: Gottes Gabe ist es“, so lautet der oben schon teilweise zitierte Satz aus dem Epheserbrief ganz. Mit dem Glauben ist es wie mit der Liebe. Man kann sie nicht selbst machen, man kann sie nicht herbeizwingen; man muss warten, bis sie kommt, einen Menschen ergreift, überwältigt und sein Herz erobert. Durch den Glauben hat Gott aus Gnade, als Geschenk unsere Herzen erobert und so uns selig gemacht, uns gerettet. Unser Glaube als Christen basiert insbesondere

darauf, dass der Gott Israels, der Schöpfer aller Welten, der Herr der Geschichte, der eine unermesslich große und mächtige Gott, in Jesus Mensch geworden ist, um seine Liebe zu unterstreichen und aller Welt, allen Völkern zugute kommen zu lassen. Das ist herzergreifend im besten Sinne und bewegend, dass der große Gott uns freundlich anlächelt, uns anstrahlt durch ein Kind. Durch das Kind Jesus und seine weitere Geschichte macht Gott uns selig, rettet uns. Wovon? Wovor?

Darüber gibt uns das Umfeld des aus dem Epheserbrief zitierten Wortes Auskunft. Zum einen: Kein Mensch ist mehr hilflos den Kräften und Mächten des Bösen ausgeliefert; keiner muss mehr Gefangener von Lieblosigkeit sein. Denn durch den Glauben ist uns ein Herzschrittmacher ganz besonderer Art geschenkt. Der Glaube regt uns wieder und wieder dazu an, Schritt zu halten mit Gottes Liebe, die er uns in Jesus erweist. Mitunter vergessen wir Gott, und dann vergessen wir auch uns und sagen und tun auf einmal Dinge, die unschön sind, wehtun und schaden. Wie gut, dass Gott sich nicht vergisst und so auch uns nicht vergisst, sondern sich spürbar, erfahrbar in unserem Denken und Fühlen macht. Da ist die innere Stimme, die sagt: Komm,

was geschehen ist, war nicht gut; fang neu an, du kannst es besser. So rettet uns Gott von Lieblosigkeiten. Der Epheserbrief drückt es so aus: „Aber Gott, der reich ist an Barmherzigkeit, hat in seiner großen Liebe, mit der er uns geliebt hat, auch uns, die wir tot waren in Sünden, mit Christus lebendig gemacht“ (Eph 2, 4f.). In Christus regt uns Gott zu einem neuen Leben in Liebe an. Dazu schenkt er sich. Und da die Liebe himmlisch ist, gewinnen die Liebeübenden auch den Himmel. Sie lassen sich mitnehmen auf den Weg, den Gott mit Jesus geht, und der in den Himmel führt, zu ewiger Seligkeit, zu ewiger Rettung. Wiederum mit dem Epheserbrief gesprochen: Gott „hat uns mit auferweckt und mit eingesetzt im Himmel in Christus Jesus“ (Eph 2, 6). Um uns zu retten von Lieblosigkeit und Tod zu einem neuen Leben, das die Würde der Gotteskindschaft ausstrahlt und das Ewigkeitswert hat, gibt sich Gott für uns hin 100 % gratis, aus Gnade, schenkt sich uns ganz und gar in Jesus.

Eine gesegnete Weihnachtszeit und benso ein gesegnetes neues Jahr 2010 wünscht Ihnen und Euch Ihr/Euer

Volker Menke, Pfr.

Herzliche Einladung

auch zu den deutschsprachigen Veranstaltungen in unserer Kirchengemeinde: Sonntagsgottesdienst um 9.00 Uhr; Wochenpredigt donnerstags um 17.00 Uhr; Kindergruppe für Kinder im Alter von 6-13 Jahren jeden 2. und 4. Mittwoch eines Monats um 16.30 Uhr; Konfirmandenunterricht freitags um 13.30 Uhr; Jugendgruppe jeden 1. und 3. Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; Glaubens-

gesprächskreis jeden 2. und 4. Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; Gemeindegemeinschaft (auf Ungarisch und Deutsch) jeden 1. Mittwoch eines Monats um 15.30 Uhr in den Räumlichkeiten des Ev. Altenheims.

(Nähere Auskünfte zu allem bei Pfarrer Volker Menke, Templom utca/Kirchgasse 12, Sopron/Ödenburg, Tel.: 99/322-674)

Gyurátz-díj

A Gyurátz Ferenc-díjat 2003-ben alapította a Nyugati(Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület. Azok az evangélikus pedagógusok kaphatják, akik aktív pedagógiai munkát folytatnak, gyülekezetük hűséges tagjai, magán- és családi életük példamutató, pedagógiai, szakmai munkájuk kiváló. Ebben az évben a Gyurátz Ferenc-díjat Stinnerné Hubert Sarolta, gyülekezetünk presbitere, a Szent Orsolya Katolikus Iskola tanára kapta. Szeretettel gratulálunk!

A kitüntetett pedagógust munkájáról, életének fontosabb állomásairól kérdeztem. Arról, hogyan lehet evangélikus identitást őrizni és ökumenét építeni evangélikusként katolikus iskolában? Milyen örömei és gondjai vannak a pályán? Élete hogyan kapcsolódik a gyülekezet egészéhez? Hogyan él ma családjával, szeretteivel?

Szerény volt, először csak annyit mondott: "Teszem a dolgom...."

Aztán – ha nehezen is – sikerült vallomásra bírni. Íme:

1974-ben végeztem a szegedi tanárképző főiskola magyar-orosz szakán. Első munkahelyem egy kis falusi iskola volt Ikrényben. Öt évig tanítottam ott a saját szakjaimon kívül matematikát, éneket, néptáncot, vezettem énekkart és az iskola könyvtárát, szerveztem a falusi ünnepélyeket. Nehéz, de szép évek voltak. Közben Csornán laktam a szüleimmel, ahol édesapám a helyi evangélikus lelkész, édesanyám tanár és a gyülekezet kántora volt. Örök hálával tartozom nekik a meleg családi légkörön kívül a tőlük kapott szellemi- lelki útravalóért. 1979-ben férjhez mentem, ekkor kerültem Sopronba, a Fenyő téri iskolába. Ez rövid időszak volt, hamarosan megszületett a három gyermekünk.

1988 ősze óta tanítok a Orsolya téri iskolában, ami akkor még állami volt. Azokban az években folyamatosan csökkent, majd megszűnt az orosz nyelv oktatása. Németnyelvi átképzésre jártam, középfokú nyelvvizsgát tettem, és így taníthattam németet is. Közben a katolikus egyház visszakapta az intézményt, újra beindult a hitoktatás. Hamarosan bekapcsolódtam az iskolánkba járó evangélikus gyerekek hitoktatásába, ebben azóta is folyamatosan szívesen részt veszek. Hogy ezt minél jobban tudjam tenni, nyaranta az

evangélikus teológián hitoktatói tanfolyamokra jártam.

Újabb változás akkor következett tanári pályámon, amikor az első induló nyolcosztályos gimnáziumi osztályok egyikének osztályfőnöke lehettem tíz éves koruktól érettségiig. Nagy élmény, nagy ajándék volt. „Tanulva tanítottam és tanítva tanultam.”

Pályakezdésem óta két tanévet leszámítva mindig lehettem osztályfőnök, amiért hálás vagyok. Szívesen szervezek tanítványaimnak kirándulásokat, közös programokat, veszek részt velük együtt egyházi szertartásokban, készítem fel őket versenyekre (versmondás, helyesírás, rovásírás, szép kiejtés , és városunk könyvtárának „Szülőföld a költészetben” vetélkedőjére).

Igyekeztem megragadni a szervezett továbbképzési lehetőségeket. Amíg oroszra is tanítottam, nyaranta két-három hetes nyelvi táborokban, tovább képzéseken voltam. A GYES ideje alatt elvégeztem egy két éves magyar komplex tanfolyamot. A német nyelv tanulásakor egy hónapot Klagenfurtban nyári egyetemen töltöttem. Aztán sok különböző témájú rövidebb továbbképzés következett.

A gyülekezeti életben Sopronba kerülésem óta folyamatosan részt veszek. Mindhárom gyermekem a Liceumban érettségizett, egy rövidebb ideig tagja voltam a gyülekezet énekkarának, második ciklusban vagyok presbiter, tagja vagyok a Hunyadi Iskola igazgatótanácsának. Édesanyám halála után öt évig a bánfalvi gyülekezet kántori szolgálatát láttam el. Tavaly óta az evangélikus teológia kihelezett tanfolyamának hallgatója vagyok. Hogy ezt a sokféle feladatot elláthattam, abban köszönet illeti a családomat. Amikor a gyermekeim kicsik voltak, édesa-

nyám sokat segített jelenlétével, sok oldalú tudásával, szeretetével, bölcsességével. Férjem a kereskedelemben dolgozik, megértően fogadja vállalásaimat, és támogat azokban.

Gyermekeim felnőttek, hála istennek, a közelünkben vannak. Dávid fiúnk mentősként dolgozik, négy fia van. Ági lányunk a Hunyadi Iskola tanára, tizenöt hónapos kisfiával otthon van, Zsófi lá-

nyunk a Szent Benedek otthonban dolgozik, még itthon lakik velünk.

Életem nagy ajándéka a testvérem, akivel összeköt a közös gyermekkoron kívül, hogy ugyanabba a gimnáziumban, majd főiskolára jártunk, minden családi és pedagógiai kérdésben segítségemre van.

A Gyurácz Ferenc díjat ezúton is köszönöm mindazoknak, akik arra engem javasoltak, illetve a javaslatot támogatták.

SOLI DEO GLORIA!

„Hogy ne csak jelenünk, jövőnk is legyen!”

A címet adó mondat volt a szlogenje a 2009. szeptember 5-én, szombaton megrendezett iskolai ökonapnak. Az Új Magyarország Fejlesztési Tervhez kapcsolódó UNIÓ-s pályázat, a Környezet és Energia Operatív Program (TÁMOP) soron következő rendezvénye már az előkészítési fázisban aktivitásra ösztönözte a tanulókat.

A 2009/2010. tanév első hetében – több apróbb feladat mellett – környezetvédelmi faliújság és plakát készítését vártuk az osztályoktól. A munkálkodó fiatalok a véleményfal aláírásával adhattak nyomatékokat környezetvédelmi beállítódásuknak. A tanórák közti szünetekben az Ökológiai Intézet válogatott filmjeibe és más oktatófilmekbe pillanthattak be a folyosón elhelyezett kivetítő előtt tartózkodók; Hipságh Gyöngyi természetfotóiból rendezett kiállítás pedig szép háttérrel adott a hét történéseinek.

A kérdéses napon reggel a „Zöld Zónává” minősített tornateremben először Horváth Lucia tanárnő kísérletezéssel látványossá tett előadását hallhattuk. Ezt követte Éder Andrea, a Sopron és Térsége Környezetvédelmi és Hulladékgazdálkodási Kft egyik vezetője, aki vetített képpel előadással irányította a figyelmet a legsürgetőbb kérdésekre, sőt a gyakorlatban jól használható megoldási javaslatokat is adott. A későbbiekben levetített „Szemét! A forradalom otthon kezdődik!” című film szembesített bennünket káros fogyasztói magatartásukkal, szokásainkkal és az ebből adódó súlyos gondokkal. Nem csak ismeretekkel, hanem a hazaszeretet érzésével is gazdagí-

totta a résztvevőket Hárs Olivér a Castanea Környezetvédelmi Egyesület társelnökének gyönyörű képekkel illusztrált előadása. A programok közt elhangzott versek, zeneszámok érzelmileg támasztották alá a természetvédelem nemes ügyét.

A nap legmozgalmasabb, legnagyobb érdeklődést kiváltó eseménye a környezetbarát termékeket forgalmazó Zöld Állomás nevű üzlet természetes anyagokból készült árubemutatója volt. Főként a lányok örültek az ajándékba kapott szappanoknak, ceruzáknak, füzeteknek és a hazánkban még különlegesnek számító mosódiónak. A második emeleten felállított büféasztalnál kezdetben bizalmatlanul kóstolgattuk a búzafűlevet, de aztán felszabadultan, egyre jobb étvágyal fogyasztottunk a felkínált bioételekből és italokból.

Az ökonapon tapasztaltak arra indítottak bennünket, hogy az eddiginél nagyobb figyelmet fordítsunk a szelektív hulladékgyűjtésre, melynek bizonyítékeként jelentek meg az iskola folyosóin az ezt lehetővé tevő gyűjtőedények. Aktivitásunknak köszönhetően indult el a Castanea Egyesület Tárogató nevet viselő „Tájat élesztő köre” is. Ez utóbbi azonban már egy következő írás témája lesz...

Balikóné Németh Márta

Angyali ötlet

Bármily meglepő, de igaz a hír, hogy tanítványaink közül többen, név szerint *Varga Brigitta, Lukács Lilla, Budai Vivien, Istenes Yvett, Kövesi Éva, Tóth Viktória, Muszik Mirjam, Németh Kitti* 9.b osztályos tanulók egy kis időre angyallá változtak!!

Az egyébként is barátságos lányok a Sopron Pláza erre a célra kialakított helyiségében 2009. december 4. és 6. között lelkesen segítettek a Vöröskereszt karácsonyi adománygyűjtő akciójában. Tagadhatatlanul kedves látványt nyújtottak az ünnephez méltó tárgyi környezetben, a fenyőgírland alatt mosolyogva; vagy ahogy tollból készült, fehér, csillámporral díszített szárnyacskáikkal jártak-keltek a vásárlók között, hogy így hívják fel figyelmüket a rászorulókon való segítség lehetőségére.

Lassan indult az adakozás; az elsőként felajánlott babakocsi bizony sokáig egye-

dül árválkodott a térben. Később azonban hoztak még ruhákat, könyveket, gyermekjátékokat, élelmiszercsomagokat is. Kár, hogy a sok előkészület, szervezési munka ellenére az előző évinél kevesebb ajándékcsoomag érkezett!

Lányaink igyekeztek nagyon, de bevallásuk szerint nem merítette ki őket a vállalt fél, vagy egész napos szolgálat. Büszkén viselt szárnyacskáik azonban kevésbé bírták, megsérültek, rongálódtak, lecsúsztak viselőik válláról. Sürgősen tenni kellett valamit, mert a szárnyaszegett angyalok látványa nem illett a karácsonyi hangulathoz. Még jó, hogy a leleményes fiatalok találtak a közelben erős ragasztóval dolgozó cipészt...!

Jó ötlet volt nagyon! Ez **is**...! *Egyenesen angyali!*

Balikóné Németh Márta

Tollas Tibor: Fenyők

t
i
tű
levelű
csend kupolái
örök-
zöld fenyvesek
a hó
alól is reményt szikrázni
csak zengjete!
Isten nélküli istállók mélyén
ti őrzitek a szárnyatok alá menekült
Kisdedet.
Túl: arasznyi ágaitok szalmazsákokba rejtve,
ha örök
elkobozzák, rabok szabad szívében nyit tovább!
Némán is hirdessétek e gyűlölet-rengetegbe':
csak a
szeretet

Köszönet

A múlt héten sokakkal beszéltem.

Olyanokkal, akik részt vettek az immár III. Soproni Prevenció Club rendezvényén, és olyanokkal is, akik nem voltak ott. Együtt vacsoráztam akadémiával, hallgattam nagyhírű professzor ötleteit már a jövő évi programra. Találkozhattam nagyra becsült volt főnökömmel, Vályi Péterrel, aki nem csak biztos szakmai háttérként, de - talán kimondhatom - barátként is támogatja „rögeszme-futtatásaimat”. Eljöttek kollégák, orvosok, asszisztensek, az egészségügy frontvonalának nem hátráló katonái. Láttam középiskolások és nyugdíjasok egyaránt lelkesedéstől, tenni akarástól csillogó szemét. Köszönöm. Ők, Önök töltötték meg ezt a másfél napot igazi étellel.

Mert orvos-kongresszus van számos az országban, de egymásra találás, egymásba fogódzás, baráti támasz mégis sokszor kevés. Persze a klasszikus szakmai ismeretek átadása, átrágása adta az esemény gerincét, mégis más volt ez, mint a megszokott. Valaki úgy fogalmazott, hogy nagyon jó, hogy itt „butaságot” is lehet kérdezni. Jó, hogy mindenki

elmondhatja, mit is gondol, s nem csak azt, hogy könyv szerint, pozíció szerint mit kell gondolnia. Talán ezzel a rendezvénnyel sikerül ismét egy kicsit jobban emberré válnunk. Nem felejtve, hogy az orvos is csak ember. Elcsépett, de újra és újra éreznünk kell, hogy mi, orvosok vagyunk másokért, s nem viszont. Persze sokan óvtak, hogy - mondjuk - egy olyan különös kérdésfelvetéssel, mint; „Valóban a szívünk önmagában keringeti-e vérünket” - borzoljuk a szakmai körök tűrőképességét. Utóbb kiderült, talán éppen egy-egy ilyen meglepő téma szabadítja fel a legjobban teremtő gondolatokat. Ne feledjük: a kételkedni tudás már önmagában is nagy erény!

Hasonlóan - legalábbis - lélekszabadítónak bizonyult Papp Lajos, Simon Kornél és Matos Lajos professzor urak gondolata hitről, lélekről, az orvostudomány hatáiról, gyógyításról és művészetéről. Köszönöm. Köszönöm mindenkinek. Köszönöm, hogy eljöttek, és reményeim szerint 2010-ben még többen találkozhatunk - Papp Lajos professzor úr szavaival szólva - „szívvel, lélekkel”.

A cukor esze

A legtöbb tartós, úgynevezett krónikus betegség velünk él - ha akarjuk, ha nem. Mint egy nemkívánatos lakótárs, belénk költözik. Nem mindegy, „ki a főnök”. Sokáig tettetni a gyengét, de már ekkor is igazi fenevad. Tartsuk rövid pórázon!

Például a cukorbetegség zömmel lassan, észrevétlenül kezdődik, és akár egy évtizedig is úgy él bennünk, hogy „csak” nagyon kicsi lépésekben darálja az ereinket. De darálja! És persze sok kicsi... sokra megy. Úgy tíz évig látszólag semmi

gond vele, aztán... bosszút áll. Ráadásul eszes jószág. Nem felejt! Az elrontott, elvesztegetett éveket visszacsinálni, kijavítani már nem hagyja. Amit megszerez, az már az övé. Nincs olyan, hogy tíz évig lazázok, aztán, ha szorít a cipő, majd mindent rendbe rakok. Sajnos, nincs ilyen. A késlekedéssel meg a „jó ez nekem”-mel biztosan veszít. Tényleg! Nem cukorbeteg? Ha igen, ne sírjon, mert az nem segít. Csapjon oda neki! A cukorbaj eszes jószág, de Ön túljárhat az eszén!

Tschürtz Nándor dr.

Karácsony testvérgyülekezeteink országában

Áldott ünnepeket kívánunk, testvérgyülekezeteink Bad Wimpfen, Kempten, Seinäjoki evangélikusainak! Ebből az alkalomból készítettünk egy összeállítást országaik karácsonyi szokásairól.

A téli fény ünnepe: Karácsony Finnországban

Kétségkívül legnagyobb ünnep Finnországban a karácsony, éppen ezért a karácsonyvárás nagyon hamar megkezdődik, újabban általában november 1-jén. Az üzletek ekkor öltöznek karácsonyi díszbe és kínálják egészen karácsonyig a portékájukat, a házak ablakaiban megjelennek a gyertyák, az udvarokon a karácsonyi fények. Míg korábban az adventi hetek a csendes várakozás ideje voltak, manapság számos kiskarácsonyi ünnepélyt *pikkujoulu*-kat rendeznek a munkahelyeken és baráti társaságokban. Érdekessége a dolognak, hogy nem volt az mindig így, elég későn, csak az 1800-as években kezdték el ünnepelni a karácsonyt, és akkor is nagyon különbözött a városi és a vidéki ünnep. Az elmúlt évszázadban viszont megnőtt a jelentősége, az üzleteknek is volt érdekük ebben.

A nyugalom nem jellemző a családi készülődésre sem: a családanyák rengeteg élelmiszert vásárolnak az ünnepekre és saját kezűleg készítik el az ünnepi finomságokat a mézeskalácstól a karácsonyi mustárig. Természetesen az ajándékok beszerzése vagy elkészítése, a képeslapok megírása is hozzátartozik az előkészületekhez. Ráadásul Finnországban is minden háziasszony úgy véli, hogy a lakásnak ragyognia kell, mire a fenyőt behozzák a szobába.

A finneknél a karácsony (*joulu*) december 23-án kezdődik, még nem ünnepléssel, hanem munkával. Este miután a gyerekek lefeküdtek, a szülők előkészítik a másnapi ételeket, rendet, tisztaságot varázsolnak mindenhová. Az 1900-as évektől kezdve díszítenek karácsonyfát is, viszonylag egyszerűen, nem túl sok csillogó dísszel, inkább természetes díszekkel és sok

helyen hazafias módon finn zászlókkal. De nem minden családnál jellemző ez sem, ahogyan a nagy ajándékosztás sem. Gyakran adnak egymásnak kézzel készített ajándékot, ami mindennél értékesebb.

Karácsony táján a finnek többsége elmegy templomba: a templomokban összejöveteleket szerveznek, amelyeken a legszebb karácsonyi dalokat lehet énekelni, szenteste és karácsony ünnepén istentiszteletek vannak. A templomlátogatással egybekötve a finnek megemlékeznek elhunyt hozzátartozóikról, sírjukon gyertyát gyújtanak, mindenki virágot visz a temetőbe.

24-én reggelinél a család körbeüli az asztalt. Hagyományosan fahéjas tejberizs (*joulupuuro*) a reggeli, amelybe egy szem mandulát rejtnek. Aki ezt megtalálja, nagyon szerencsés lesz a jövő évben, ha fiatal lány az illető, akkor közeli férjhezmenetleire számíthat.

A finnek természetközelsége és mély humánuma mutatkozik meg abban a szép szokásban, hogy karácsony napján megvendégelik a velük élő háziállatokat, illetve megetetik a fészkelő madarakat. Régi hagyomány szerint 24-én délben Turkuban, Finnország korábbi fővárosában ki-

hirdetik a *karácsonyi békét*. Ez azt jelenti, hogy a kihirdetéstől vízkeresztig a békétlenkedőkre súlyosabb büntetés vár. A szokás több, mint 600 éves, és az egész országra érvényes. Aki csak teheti, ilyenkor a régi városháza terére siet ezt meghallgatni és a himnuszt elénekelni meleg, ünnepi öltözetben. Az eseményt a rádió is közvetíti.

Természetesen ezen a napon sem hagyják ki a szaunát. A karácsony általában a nyugalmas, békés szaunázás örömét jelenti a finneknek, a közös családi együttléte és nem utolsósorban a nagy közös vacsorát, amikor összegyűlik a népes család az asztal körül, karácsonyi dalokat énekelnek.

A karácsonyi vacsorára nagy gonddal készülődnek. Az ételeket már pár nappal előtte elkészítik. Úgy tartják, karácsonykor bőségesen kell étkezni, hogy a következő

Karácsony Németországban

A karácsonyi előkészületek Németországban korán megkezdődnek. December 4-én, Borbála napján a vázákba aranyeső-ágakat raknak, amelyek karácsonyra kivirulnak.

A következő napon látnak hozzá házaik feldíszítéséhez. Az ablakokban fakeretre erősített színes gyertyaágókat vagy színes képeket szerelnek, amelyek nagyon szépen mutatnak az éjszakában. A gyerekek rajzokkal díszített ajándékkérő levelet írnak, melyet az ablakpárkányba tesznek, és egy angyalka viszi el. Lámpafüzérekkel, szalagokkal, fenyőágakkal díszítik az utcákat, fenyőfát állítanak az üzletekben, hivatalokban, irodaházak előcsarnokában.

Elkészülnek az adventi koszorúk, adventi naptárak. Minden otthonnak van egy koszorúja (*Adventskranz*). Az iskolák osztálytermeiben szintén ki van akasztva egy-egy koszorú. Az iskolában minden reggel meggyújtják a gyertyákat, együtt énekelnek karácsonyi énekeket és kinyitnak egy újabb ajtót az adventi naptáron.

December elején nyitnak a karácsonyi vásárok, a legrégebb és leghíresebb piac a *Nuremberg Christkindlesmarkt*. Ezek a vásárok korábban arra szolgáltak, hogy a tél kezdetén az emberek minden szükségést megvehessenek. Manapság inkább nosz-

év is bőséges legyen. A szentesti vacsorán a hagyományos karácsonyi főétel a sonka (*kinkku*). Az ünnephez a kenyér is különleges: aludttej, reszelt narancshéj, kömény és szirup keverékével készült rozskenyér. Az ünnepi asztalhoz hozzátartozott a házi készítésű sör, a forralt bor (*glögi*) és a különböző sütemények, mézeskalács (*piparkakku*), karácsonyi szilvás forgók (*joulutorttu*).

Finnországban az asztalt éjszakára nem szedik le, hogy a karácsonyi manók is jól-lakhassanak, ha épp arra járnak. Karácsony első napja szigorúan a családé, ilyenkor nem illik szomszédolni, de még telefonálni sem.

Karácsony második napja a hagyományosan a rokonlátogatás napja, ismét csak finomságtól roskadozó asztal mellett találkozhatnak rokonok, barátok.

talgikus hangulatú piacok, ahol elsősorban kézzel készült ajándékokra lehet rálelni.

Sok német tájegységen nagyon régi karácsonyi szokásokkal találkozhatunk. Így a partvidéken a Téalapó hajóval jön a tenger felől, hogy a kikötőben köszöntse a gyerekeket. Németország keleti felében található az Érc-hegységbeli fafaragóművészet, az illatos füstölőgyertya-tartó figurák, függőívek, karácsonyi piramisok hazája. Karácsonykor a hagyományos bányászzenekarok végig vonulnak az utcákon, mint egy óriási népünnepélykor. Az üveg-fűző mesterségről ismert Lauscha városka a türingiai Pala-hegységben az üvegből készült karácsonyi díszek bölcsője. Délről származnak az ismert faragott fájászolok. Igazi „jászolutak” vannak néhány bajor faluban, és „jászol-játékok”. Az Alpokban fúvószena és kórusmuzsika hívogatja a vendégeket a hagyományos adventi koncertre.

A szeretet ünnepe összehozza a német családokat. Szentestére mindenütt karácsonyfát állítanak, és a családok ajándékokkal kedveskednek egymásnak. A karácsonyi ajándékokat a német gyerekeknek - főleg Németország középső részein - a karácsonymanó (Weinachtsmann) hozza.

A karácsonyi menü fő étele ropogós a libasült és a párolt káposzta. A kávézáshoz elengedhetetlen a püspökkenyér valamely fajtája, - közöttük a nevezetes Stollen -, és a saját sütésű karácsonyi aprósütemény. Mellettük alma, dió és mandula az ünnepi asztal díszje. Az alma az eredendő bűnt, és a tudás fáját idézi fel, amely miatt oly ne-

héz az ember élete, mint amilyen kemény a dió és a mandula héja. Jézus születése ettől kínál megváltást – ez a népszokás üzenete. Télen igen kedvelt ital a *Glühwein*, a forralt bor.

Összeállította:

Tölli Katalin – Várfalvi Erzsébet

Könyvajánló

Varga Gyöngyi: Áldáskönyv. Bp. 2009. Luther Kiadó.

*A Magasságos Isten, aki érted is emberré lett,
őrizzen meg téged szeretetében.*

*Ajándékozza neked a gyermek bizalmát,
a kicsiség szépségét és erejét,
a holnap reménységét, az ünnep békességét,
és tölts be szívedet jelenléte örömeivel.*

Varga Gyöngyi könyvében a karácsonyi áldások között szerepelnek a fenti sorok. Mellettük tiszta, szűz hó közepén két pirosuló csipkebogyó. Szép...Mint ahogyan szép a többi kép és a többi szöveg is. Kár, hogy néhány fotó „megtörik” a fűzés mentén, a két oldal között. Kézbe simuló...lelket simító... erősítő és megnyugtató... „Az áldás közelséget és közösséget teremt, Reményt ad. A világ jövőjének egyetlen esélye: jó szó és igaz mozdulat a Másik felé.”

Eszembe jut egy régi történet kolléganőmről, aki az ötvenes évek végén feddést kapott azért, mert

könyvtárosként így köszönt el idős olvasójától: „Isten áldja, Jani bácsi...”

„Áldó hatalmak oltalmába rejtve...” – zümmög benne a Bonhoeffer verse alapján írt énekünk.

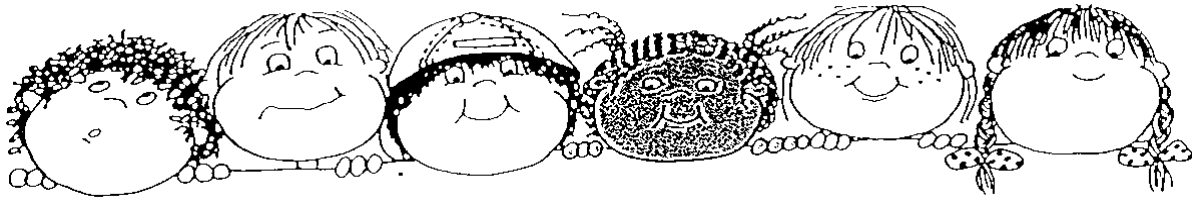
Nézem a fejezetcímeket: Alapállás – alapáldás, A mai napra, A nap végén, Nehéz utakon, Minden jóért, Ír áldások, Ünnep-áldás.

Megtalálom a Bonhoeffer parafrázist is:

*Áldó hatalmak oltalmában
a jelenünk csodáit már nem veszítjük el a holnap aggodalmaiban
és a tegnap értelmegzésében
Áldó hatalmak oltalmában
már minden pillanat ránk köszön, és arra vár, hogy teljessé érjen az idő
feltárul a világ szépsége, s a mulandón is átragyog az örök fény
Áldó hatalmak oltalmában
már csak a bátorság számít, amely tovább visz egyik pillanathól a másikba
Áldó hatalmak oltalmában
nem felejtkezünk el a másik szívére és nem veszítjük el a magunkét
Áldó hatalmak oltalmában
egymás felé nyújtjuk kezünket minden szeretetünkkel
Áldó hatalmak oltalmában
együtt vagyunk a nagy asztal körül az Élet ünnepén.*

Ahhoz, hogy karácsonyi ajándéku javasoljam, már késő van. De csak úgy, szeretetből...ahhoz talán nincs.

Várfalvi Erzsébet

A legkisebbek gyülekezetünkben

Egy-két éve különös átváltozáson ment át gyermek-istentiszteletünk. Új szülők jelentek meg, akik régi ismerősként köszöntötték egymást- mint kiderült, közülük többen annakidején gyermekként rendszeresen találkoztak itt- és hozták gyermekeiket. Pár hónap alatt nagyon megnőtt a gyermek-istentisztelet látogatottsága, olyannyira, hogy már új székeket kellett behozni, hogy mindenkinek legyen ülőhelye. Soha ennél fájdalmasabb gondunk ne legyen! Ráadásul a gyermekek összetétele is változott: hat éve még a 8-11 év közöttiek adták a gyermekek java részét, ma rengeteg óvodás, sőt 1-2 éves tipegő van jelen alkalmainkon.

Több oka lehet ennek a hirtelen változásnak. Talán éppen most ért el az egykori gyermek-istentisztelet látogató nagy csapat oda, hogy maga is hozza gyermekeit, és másokat is hív erre az alkalomra. Nem lehet elfelejteni azt a nagyon tudatos munkát, amit *Asbóth Erzsike* néni végez, aki feljegyzi minden itt megforduló gyermek adatait, a születésnapokat megünnepeljük, a részvételi táblára kerülő kicsiny matricákat is ő maga rajzolja hétről hétre.

Ez a váltás bennünket hatalmas örömmel tölt el, egyben nagy felelősséget is jelent. Hiába a szép liturgia, ha közben a gyerekszívaj felülír mindent. És hiába a szép teológiai okfejtés, ha a kicsik csak a nagyon rövid, nagyon egyszerű történetekre kényszerülnek figyelni- és szerencsére még nem kell elmés ahhoz, hogy unalmassá váljanak...

Ezeket a gyerekeket igyekszünk nem csak a gyermek-istentiszteletre, hanem más alkalomokra is behívni. Egyrészt továbbra is tartjuk a baba-mama klubot kéthetente a gyepen lévő anyukák számára a Templom u. 12-ben. Az elmúlt időszakban emellett

több különleges alkalom volt: megtartottuk a családi délutánt, ahol ismerkedés, játék, családi fotó készítése és kézműveskedés várta a családokat. Nagy öröm, hogy apukák is jöttek és segítettek. December 6-án pedig természetesen a Mikulást vártuk, aki nagy puttonyában rengeteg ajándékot hozott a gyerekeknek. Külön köszönet Kádár Tibornak, aki segített énekkel köszönteni a Mikulást, illetve a Nyugdíjsház lakóinak, akik a Mikulásnak segítettek összeállítani a csomagokat.

Ne higgyük, hogy a gyerekek a gyülekezet jövője: ők a jelen gyülekezetének épp úgy a részei, mint a 10 órás istentisztelet látogatói. Értük tenni nem csak a jövő miatt fontos, hanem azért is, mert ők ugyanolyan szerves részi közösségünknek. Még ha kissé (?) hangosabbak is.

Hegedűs Attila

Egy hétvége a budavári ifisekkel

Már a nyár folyamán felmerült a gondolat, hogy milyen jó lenne, ha a budavári és a soproni ifisek találkozhatnának és eltölthetnék egy hétvégét együtt. Ez a hétvége november 13., 14., 15-e volt. Mi, soproni ifisek felkerekedtünk és vonattal Budapest felé vettük az irányt. Nagyon vidám utunk volt...☺

Pénteken, amikor megérkeztünk, meleg teával, és egy kis finomsággal vártak bennünket a váriak, utána pedig részt vettünk az ő ifijükön, ahol együtt énekeltünk, játszottunk és beszélgettünk, majd pedig elosztottuk, ki melyik családnál kap szállást. Ifi után tehát mindenki elment a szállásadó családdhoz.

Szombat délelőtt Budavári Kvíz-t játszottunk, ahol különböző szobrokat, éttermeket, évszámokat, sírokat kellett megkeresnünk a vár területén, hogy minél jobban megismerjük. Ezt követően ebédeltünk, majd egy kis pihenő (csocsózás☺) következett.

Azért is nagyon jó hétvégét fogtunk ki, mert 14-én volt a Múzeumok Őszi Éjszakája, aminek keretében délután meglátogattuk a sziklakórházat, ami régebben atombunker és kórház is volt

egyben. Ezt a viaszfigurák tették még sokkal érdekesebbé. 4-5 óra tájban eljöttek a jelenlegi konfirmandusok is, és velük egy társasjátékpárti vette kezdetét. Az Imádkozz okosan társasjáték lényege az, hogy gyülekezetet építsünk 4 különböző városban. Embereket kell meggyőzni (különböző feladatok során), hogy érdemes közénk tartozni, miközben az anyagiakról is gondoskodni kell. Nagyon jó hangulatú játék kerekedett belőle, és a konfirmandusokkal is megismerkedhettünk.

Az esti program táncház volt, ahol mindenki - aki még eddig nem fáradt el - rophatta késő estig...

Vasárnap részt vettünk az istentiszteleten, ahol a mi ifiseink is élhettek az úrvacsora szentségével, vagy áldást kaptak. Ezután még kaptunk ebédet és indultunk haza. Azt hiszem mindenki élményekben gazdagon térhetett haza.

Nagyon köszönjük a Budaváriak vendégszeretetét, a színes programokat és nagyon reméljük, hogy lesz folytatása...(reménység szerint tavasszal ők is eljönnek hozzánk...☺)

Mátis Teodóra

Néhány ifis program és a tervek...

Gyülekezetünk ifjúsága - létszámát tekintve is - egyre növekszik, s szeretnénk ha nemcsak a hírlevélen keresztül, valamint az alakuló honlapunkon (www.soproni-ifi.gportal.hu), hanem itt a gyülekezeti újságban is olvashatók lennének programjaink (azok is amik már voltak, ezek természetesen részletesebben), s mindaz amit tervezünk még.

December 18-i ifinket egy teázással, sütizéssel egybekötve tartjuk meg, s ekkor adjuk át egymásnak saját készítésű karácsonyi ajándékainkat.

Az ünnepek után reménység szerint kialakíthatjuk (dekorálhatjuk), berendezhetjük (sok-sok játékkal) a Templom u. 12-

ben az új ifis termünket, melyet egy közös előszilvesztérezéssel „fel is avathatunk”. Ebben a - lakásból kialakított - új helyiségben fog a továbbiakban működni még a baba-mama kör és a Bastelkreis is.

A jövő évben sem fogunk unatkozni:

a harkai ifisekkel tervezünk közös együttlétet

a kempteni konfirmandusok jönnek Sopronba

a budavári ifisek látogatására is számítunk...

ezen kívül tervezünk még kirándulásokat, biciklitúrát, csocsóbajnokságot, sok jó közösségi játékot....

Mátisné Schlögl Patrícia

Tervezett programok

2009. karácsony – 2010. böjt

December 24-én, Szenteste 17.00-kor német, 18.00-kor magyar ünnepi istentisztelet a templomban.

December 25-26-án, Karácsony ünnepnapjaink vasárnapi rend szerint tartjuk templomi istentiszteleteinket.

December 27-én, vasárnapi istentiszteleteinken megemlékezünk Hanzmann Károly egykori lelkészünkről születésének 125. évfordulóján.

December 31-én, Óév ünnepén 17.00-kor tartunk német, 18.00-kor pedig magyar istentiszteletet.

Január 1-én, Újév ünnepén vasárnapi rend szerint tartjuk az istentiszteleteinket; délután 17.00-kor pedig presbiteri újévköszöntő lesz.

Január 5-én 17.00-kor presbiteri ülést tartunk nagyteremben, amelyen részt vesz az egyházkerületi elnökség is.

Vízkereszt ünnepén, január 6-án a vasárnapi istentisztelet szerint tartjuk istentiszteleteinket, amelyeken iskolásaink is részt vesznek.

Január 13-án egyházmegyei lelkészi munkaközösségi ülés lesz Sopronban.

Január 18-23. között lesz a soron következő ökumenikus imahét. Későbbi beosztást követően minden este 17.00-tól a város különböző templomaiban lesznek istentiszteletek.

Január 22-én a Magyar Kultúra Napján az imaheti istentiszteletet követően 18.00-tól a NyME Erzsébet utcai aulájában ünnepi alkalmat tart a Luther Szövetség helyi csoportja, a Kálvin Kör és a KÉSz. Az esti áhítatot Ittész János elnök-püspök tartja, az ünnepi előadást pedig Szokolay Sándor zeneszerző.

Február 2-án 17.00-kor lesz presbiteri ülés a nagyteremben.

Február 9-én 17.00-kor lesz a Luther Szövetség soron következő ülése a nagyteremben, amelyen előadást tart Mesmer Ottó őrszigeti lelkész egyrészt az ausztriai magyar szolgálatáról, másrészt a burgenlandi LSz munkájáról, harmadrészt arról a szolgálatról, amit a katasztrófák és balesetek esetében végez.

Február 10-én egyházmegyei lelkészi munkaközösségi ülés lesz.

Február 20-án egyházmegyei presbiteri ülést tartunk a Nyugdíjasházban.

Február 22-től a magyar bibliaórák helyén és idejében a Nyugdíjasházban 16.00-tól böjti estét tartunk.

Összeállította: Gabnai Sándor lelkész, esperes

Szeretettel hirdetjük a gyülekezetnek, hogy a gyülekezetünk honlapja, a sopron.lutheran.hu megújult, minden fontos információ megtalálható rajta- ajánljuk böngészésre! A presbitérium közérdekű döntései ezentúl a templomtérben kifüggesztve és a honlapon mindenki számára elérhetőek lesznek.

Gyülekezetünk minden tagjának nagyon áldott karácsonyi ünnepeket és holdog új évet kíván

az egyházközség elnöksége

Istentisztelet szolgálati beosztás 2009 karácsonyától 2010 böjtiéig

<i>nap</i>	<i>szolgálat</i>	<i>lelkész</i>	<i>nap</i>	<i>szolgálat</i>	<i>lelkész</i>
dec. 27.	8,00 magyar 9,00 német 10,00 magyar	Hegedűs A. Winter, G. Hegedűs A.	jan. 24.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf 16,00 Fertőszentm.	Hegedűs A. Menke, V. Gabnai S. Hegedűs A. Hegedűs A. Hegedűs A.
dec. 31.	17,00 német 18,00 magyar	Menke, V. Gabnai S.	jan. 31.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf	Solymár M. Menke, V. Hegedűs A. Solymár M. Hegedűs A.
jan. 1.	8,00 magyar 9,00 német 10,00 magyar	Hegedűs A. Szimon J. Hegedűs A.	febr. 7.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf	Gabnai S. Menke, V. Hegedűs A. Gabnai S. Menke, V. Hegedűs A.
jan. 3.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf 16,00 kórház	Gabnai S. Menke, V. Hegedűs A. Gabnai S. Gabnai S. Gabnai S.	febr. 14.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf 16,00 Kórház	Gabnai S. Menke, V. Gabnai S. Hegedűs A. Hegedűs A. Hegedűs A. Hegedűs A.
jan. 6.	8,00 magyar 9,00 német 10,00 magyar	Wagner Sz. Menke, V. Mesterházy B.	febr. 21.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf 16,00 Fertőszentm.	Gabnai S. Menke, V. Hegedűs A. Gabnai S. Gabnai S. Hegedűs A.
jan. 10.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf 16,00 Fertőszentm.	Hegedűs A. Menke, V. Gabnai S. Hegedűs A. Hegedűs A. Hegedűs A.			
jan. 17.	8,00 magyar 9,00 német 9,00 gyermek 10,00 magyar 15,00 Balf 16,00 Nagycenk	Gabnai S. Menke, V. Hegedűs A. Gabnai S. Gabnai S. Gabnai S.			

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja
9400 Sopron, Bünker köz 2.
e-mail: evgyul@bdeg.sopron.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Készítette a szerkesztőbizottság tagjai:

Koordinátor: dr. Tölle Katalin
Nyelvi és teológiai lektor: Hegedűs Attila
Tördelés: Hegedűs Attila
Felelős kiadó: Hegedűs Attila

Rovatfelelősök: Visszatekintés, tervezett programok: Gabnai Sándor, Lélek-zet (prédikációk, meditációk): Hegedűs Attila, Deutsche Seiten: Volker Menke, Gyülekezetünk életéből: dr. Tölle Katalin, Iskoláink: Balikóné Németh Márta, Életmód: Balikóné Németh Márta és dr. Tschürtz Nándor, Periszkóp (kitekintés): Várfalvi Erzsébet, Engedjétek hozzám jönni (gyermekről, gyermekeknek): Mátisné Schlögl Patrícia

Nyomtatva a Lóvér Print nyomdában, 350 példányban.

Várható következő megjelenés: 2010. böjt